

KITTY

door Wilhelmina.

D. MIJS-TIEL.

KITTY.

DOOR

WILHELMINA.

KITTY.

De nieuwe leerling.

"O, Anna!" zei de kleine, zevenjarige Emilie, toen zij met haar grooter zusje uit school kwam, "nu moet je toch van middag eens komen kijken. Er is een nieuw kind in onze klasse gekomen, met zoo'n vroomden naam; verbeeld je, ze heet Kitty! De juffrouw zei eerst Catherine tegen haar, maar dan luisterde zij niet. Haar van is ook zoo ongewoon; ze heet Borani, geloof ik, en daarbij kan ze haast niets in het Hollandsch zeggen, maar ze kan je wel verstaan.

Kitty Borani was dan ook geen gewone verschijning. Reeds haar uiterlijk had iets bijzonders. Het glanzend zwarte haar was met een scheve scheiding sluik langs het hoofd gekamd; hare donkergrijze jurk was hoog aan den hals, met lange mouwen en zonder eenige garnering, waardoor zij vreemd afstak bij de blonde en bruine meisjes harer klasse, die allen lieve jurkjes van heldere, vroolijke kleuren droegen. Maar 't vreemdst van alles was haar bruin, bleek gezichtje, waarin twee gitzwarte oogen als kolen schitterden.

Kitty, of, zooals zij eigenlijk heette, Catherine Borani, was het negenjarig dochtertje van een Italiaan, die zich in de stad als parapluie-fabrikant gevestigd had. Hare moeder, éene Engelsche, had zij eenige jaren geleden verloren. De heer Borani was toen achtergebleven met Kitty en haar broertje Charles, dat, ongelukkig genoeg, aan beide beentjes lam was.

Een buklagenswaardig kind was Kitty dus, vooral ook, omdat

haar vader, uit smart over het verlies van zijne vrouw, geheel in zichzelf gekeerd was en zich weinig of niet om zijne kinderen bekommerde; terwijl de oude nicht, die zijn huishouden waarnaam, zich evenmin aan hen gelegen liet liggen. Kitty had in huis altijd mogen gaan, waar zij wilde, en mogen doen wat zij verkoos, als zij maar zorgde geen rommel te maken en hare kleeren niet te scheuren of te bevlecken; want niets vond de oude juffrouw vervelender, dan onnoodig werk te doen, en daarenboven was zij kraakzindelijk. Zich netjes houden was dan ook zoo wat het eenige, wat Kitty in huis geleerd had. Maar al was zij in den grond der zaak te beklagen, hare medeleerlingen voelden daarvan niets en hadden slechts oog en oor voor het vreemde en, zocals zij meenden, bespottelijke, dat Kitty onderscheidde. Zoo b.v. had de onderwijzeres alle moeite, de orde in de klasse te bewaren, als Kitty het Hollandsch van de juffrouw niet goed begreep en dus een geheel verkeerd antwoord gaf, of als zij al hare krachten inspande om even netjes te schrijven als het voorbeeld, en daarbij, zonder het te weten, de leelijkste gezichten trok.

Gaf Kitty's gedrag dus soms stof tot vroolijkheid, het nieuwe leerlingetje gaf ook wel eens aanleiding, dat een der meisjes zich van een minder gunstige zijde liet zien. Zoo was door de kleine nuffes ontdekt, dat Kitty erg bang was om zich vuil te maken. Nu ontbrak het in het vrije kwartiertje in den tuin, of na schooltijd op de straat, niet aan uitroepen als: »Pas op, Kitty! dat je de strooken van je jurk niet scheurt! (de jurk had geen strooken); of: »Kitty! denk er om, dat je je handen niet vuil maakt!» (zo waren bruin). In 't eerst had Kitty om die kinderpraat gelachen, maar toen zij begreep, dat men haar voor den gek hield, was zij meer dan eens woedend geworden. Dan vlamden hare oogen en werd zij bleek van drift; maar zij had zich nog steeds ingehouden. Dat het verkeerd zou zijn, zich op de meisjes te wreken, daarvan had zij niet het minste begrip. Eigenlijk had zij nooit het verschil tusschen goed en kwaad leeren kennen.

Vocal van Emilio Verhoef had Kitty veel te lijden. Zij was

een aanvallig kind en mocht nog al eens een potje breken. Beiden zaten toevallig eene maand lang naast elkaar, en nu had Emilie vrij spel. Zij toonde zich heel hulpvaardig met voorzeggen, en als Kitty een vraag niet goed had begrepen, fluisterde zij haar een dwaas antwoord in, dat alle meisjes in lachen deed uitbarsten. Als Kitty zich eens bijzonder had uitgesloofd om netjes te schrijven, wierp Emilie, als hij ongeluk, een inktvlek op haar schrift, en eens zelfs had zij ongemerkt een kluitje modder in Kitty's sponzedoos gestopt, zoodat, toen deze haar lei ging schoonmaken, én lei én handen én boezelaar er in een oogenblik oontoonbaar uitzagen. Kitty begreep wel, wie haar dit alles aandeed, en soms schitterde haar oog onheilspellend; maar zij was er nog niet toe gekomen, haar ooit iets weerom te doen. Soms was ze tehuis bijna buiten zichzelf van drift, als zij aan al de plagertjen dacht, die Emilie dagelijks voor haar uitvond; maar soms ook schreide zij in stilte heete tranen, omdat zij zich zoo eenzaam gevoelde en omdat zulk een mooi, aardig meisje, waarvan zij zooveel goeds had geloofd, nog minder lief was dan de anderen.

Juffrouw Beker.

Kitty is nu al een half jaar op school en heeft in het spreken en verstaan goede vorderingen gemaakt. — 't Is een warme middag in het laatst van Juni. De meisjes hebben verlof gekregen, wat vroeger heen te gaan. Allen zijn vertrokken, behalve Emilie Verhoef, die niet alleen naar huis mag, en Kitty, die nog strafwerk heeft. Zuchtend zet het kind zich aan den arbeid. Weldra is zij er geheel in verdiept, zoodat zij niet merkt, dat Emilie naast haar komt zitten. Juffrouw Beker, de onderwijzeres, die op de beide achterblijfsers het oog moet houden, schijnt door geen der beide meisjes te worden opgemerkt. Kitty werkt met zenuwachtigen haast, Emilie begint met veel drukte haar werkdoosje in orde te brengen.

Telkens echter laat zij iets vallen; dan bukt zij en legt daarbij de hand op de jurk van Kitty. Eindelijk is het doosje opgeruimd; 't ziet er keurig uit; maar 't had heel wat in! Stellig heeft ze wel zesmaal wat laten vallen. Ondertusschen is Kitty met haar werk klaar gekomen. Zij wil opstaan, maar hoort op eens een gekraak, en ziet, o wee! een grooten winkelbaak in haar jurk. Emilie had, onder het bukken, eenige spelden stevig door de jurk in de bank gestoken en wat zij daarmee bedoelde maar al te goed bereikt. Doch nu is het uit met de kalmte van Kitty. Haastig maakt zij hare jurk van de bank los en eer Emilie, die innige pret heeft, er op verdacht is, ontvangt zij een stoinp onder den neus, die door eenige woedende slagen gevolgd wordt, voordat juffrouw Beker gelegenheid heeft, de aangevallene te ontzetten. Wel ziet Kitty de juffrouw aankomen, maar zoo zeker meent ze, dat hare zaak rechtvaardig is, dat zij doorgaat met hare afstraffing, totdat de juffrouw haar bij den arm neemt en een eind van Emilie afzet. Deze breekt nu in snikken en jammerklachten uit; maar de juffrouw antwoordt haar ernstig: „Emilie! gij en gij alleen zijt oorzaak van wat je is overkomen; beschuldig dit kind niet, opdat ik je niet nog slechter vinden moet dan ik al doe. Droog je tranen en laat dit geval je eene les zijn: iemand te plagen door iets te bederven, waarop deze prijs stelt, toont een liefdeloos hart.” Juist kwam Anna Verhoef haar zusje halen; de juffrouw deelde haar het geval mee en liet de meisjes vertrekken. Toen nam zij Kitty, die zij steeds bij den arm gehouden had, mede naar hare plaats en begon de scheur zoo goed mogelijk te herstellen. Juffrouw Beker sprak onder dien arbeid geen enkel woord; alleen zag zij Kitty telkens met diep medelijden in de oogen. Het scheen wel, dat deze tijd van nadenken (de scheur was groot en juffrouw Beker naaide netjes) weldadig op de arme Kitty werkte. Ten minste de oogen kregen langzamerhand weer de gewone uitdrukking. Toen vroeg juffrouw Beker haar: „Dacht je nu wezenlijk, Kitty, dat je er goed aan deedt, die kleine Emilie zoo te mishandelen?” Verwonderd ziet Kitty de juffrouw aan; er komen een paar tranen

in de strakke oogen en plotseling wordt Kitty door haar gevoel overweldigd en breekt in een hartstochtelijk snikken uit. In half Hollandsch, half Engelsch, met nu en dan een Italiaansch woord, beklaagt zij zich over de onvriendelijkheid en plaagzucht der meisjes en uit menigen uitroep blijkt, hoe gaarne zij wel eens wat terug had willen doen, maar hoe ze niet durfde, uit vrees voor de overmacht. Geduldig hoort juffrouw Beker haar aan; het blijkt haar, dat Kitty het verkeerde van wraakzucht volstrekt niet inziel. »Arm kind,» fluistert zij, Kitty over de sluike haren strijkend, »wat moet je nog veel leeren, om een goed mensch te worden! Maar ga nu gauw naar huis, 't is al half vijf en men zal je thuis wel missen.» »Wie zou mij missen?» klinkt het wanhopig uit den kindermond. Juffrouw Beker is diep geroerd. Zij drukt Kitty een kus op het voorhoofd en gaat met een vriendelijk knikje heen. 't Is haar wonderlijk te moede. Zij gevoelt, dat zij eene vriendin en beschermster heeft gevonden, maar ook, dat Emilie van nu af haar volslagen vijandin zal zijn. Doch telkens klinken haar de medelijdende woorden weer in de ooren: »Arm kind, wat moet je nog veel leeren, om een goed mensch te worden.» Wat zou juffrouw Beker daarmee hebben bedoeld?

Veertien dagen na het gebeurde begon de groote vacantie. Kitty was onder de eersten, die naar eene hoogere klasse bevorderd werden. De hoofdonderwijzeres roemde haar bijzonder, omdat zij, hoewel zij vrij wat moeite met de taal had gehad, zich zóó had ingespannen, dat zij nu tot de beste leerlingen der klasse behoorde. Gij hadt Kitty's gezicht eens moeten zien, toen zij die woorden hoorde! het neerslachtige, onverschillige was geheel uit haar gelaat verdwenen en in hare heldere oogen schitterden tranen van dankbaarheid. Het was sedert veertien dagen het eerste vriendelijke woord, dat haar werd toegevoegd; want al de meisjes harer klasse hadden voor Emilie partij getrokken, en hare onderwijzeres, die niet van de zaak wist, bemoeide zich toevallig ook niet meer met haar dan noodig was. Kon juffrouw Beker dan niet de ware

toedracht der zaak vertellen? Deze had door eene lichte ongesteldheid thuis moeten blijven; maar op den dag, dat ook hare klasse zou worden verhoogd, had zij het maar weer gewaagd naar school te gaan. Zij knikte Kitty vriendelijk toe, toen zij zag, hoe gelukkig deze was, en toen de school uitging, verzocht zij haar, even op haar te wachten.

Op straat zei juffrouw Beker: »Weet je, waarom ik nog eens met je wilde spreken? Ik dacht, dat je misschien wel wat boekjes van mij zoudt willen leenen; want ik heb opgemerkt, dat je erg veel van lezen houdt.» »O, juffrouw,» antwoordde Kitty, »wat is u toch goed! Ik wist waarlijk al niet, hoe ik de lange vier weken om zou krijgen. 't Is bij ons zoo stil!» En het kind zuchtte diep. »Maar op school heb je toch ook zoo'n prettig leven niet!» liet de juffrouw er op volgen. »Och neen! de meisjes zijn alles behalve lief voor mij en vooral in den laatsten tijd, toen u er niet was, waren zij al heel onaardig. Er was niet één, die een woord tot mij sprak,» en Kitty moest zich op de lippen bijten, om de waterlanders niet voor den dag te laten komen. Na een oogenblik van stille vervolgdde zij: »Maar dan hoor ik toch nog wel eens eene aardigheid, al wordt ze niet tegen mij gezegd. Dan leer ik nog wel eens een spelletje, al laten ze mij niet meedoen; en dan zie ik nog wel eens wat moois, al krijg ik het nu juist niet in handen.» Wat leert een arme toch met weinig tevreden zijn, dacht juffrouw Beker; maar zij zeide geen woord. »En dan,» zei Kitty, »behoef ik mij op school niet te vervelen, zooals thuis.» »Arm kind,» zei juffrouw Beker, »wat is het toch treurig voor je, dat je zoo alleen zijt; hadt je maar een broertje of zusje . . .» »Ik heb wel een broertje,» viel Kitty haar in de rede, »maar aan dat kind heb ik niets. Hij is lam aan de beide beentjes en altijd knorrig, omdat hij zich ook altijd verveelt.» »Zoo, heb je nog een broertje?» zei de juffrouw, »en dan nog wel een ongelukkig broertje. Dan noem ik je ook nooit weer »arm kind»; want dan is het je eigen schuld, als je je thuis verveelt. Ik zou je haast bentjden.» Kitty zag juffrouw Beker met groote oogen aan. Hoe

kon iemand haar bejden, omdat zij, in plaats van een flinken, sterken speeltwækker, een ongelukkig, knorrig broertje had? Juist waren zij voor de deur van juffrouw Beker's woning; zij gingen nu naar binnen, en toen Kitty kort daarop met een arm vol boeken het huis verliet, fluisterde juffrouw Beker haar nog in 't oor: »Ik zag duidelijk aan je gezicht, dat je mij daareven niet begreep; maar wees deze geheele vacantie eens lief tegen je broertje en vertel mij dan later, of het je al een beetje duidelijk is geworden." Na een vriendelijk knikje was de juffrouw verdwenen, en Kitty ging langzaam naar huis, het hoofdje vol van allerlei nieuwe gedachten.

De Vacantie.

Het eerste wat Kitty deed, toen zij thuis kwam, was, hare boekjes in haar eigen kamertje leggen; daarna ging zij naar beneden, vol goede voornemens om den raad van juffrouw Beker op te volgen. Noeh haar vader, noch hare nicht dachten er aan, haar te vragen, of zij ook verhoogd was. Nu, van nicht was dat te begrijpen, zij had zelve maar weinig schoolgegaan, en dat was al lang geleden; maar haar vader had zich wel wat minder onverschillig kunnen toonen. Kitty hinderde het echter niet; zij was er aan gewoon en daarbij was ze nu geheel vervuld van het plan, haar broertje genoeg te geven.

De kleine Charles was een tenger, bleek ventje, met groote, ernstige blauwe oogen, die u zoo peinzend konden aangstaren, maar waarvan de uitdrukking meestal zeer ontevreden was. Men kon het hem dan ook moeilijk naar den zin maken. Door zijne hulphoevendheid kon hij natuurlijk niet anders dan stille spelletjes doen; maar zijne bouw- en blokkedoozen verveelden hem, en noch vader, noch nicht hadden tijd of lust, hem eens iets te leeren, waarmee hij zich prettig kon bezighouden. Kitty had zich tot nu toe weinig of niet met hem bemoeid; zij vond hem een

ontevreden, onaardigen jongen. Wat zette hij groote oogen op, toen zij nu recht op hem aankwam, zeggende: »Nu, beste Charley, heb ik in vier weken niets te doen, want er is vacantie op school, dus kunnen wij nu eens mooi samen spelen, hè?" Zij had onderweg bedacht; dat dit wel een goed begin zou zijn; maar omdat zij die woorden zoo dikwerf had herhaald, leek het wel, of zij eene van buiten geleerde les opzei. Charles was er dan ook niets door getroffen. »Ik heb niets met je noodig", was zijn antwoord, »ik speel anders ook wel alleen." Dat had Kitty niet verwacht; de tranen sprongen haar in de oogen; zij keerde zich om en wilde de kamer uitgaan. »Zie je wel?" riep Charles daarop, »dat je er niets van meent; je loopt al dadelijk weer weg." Het was gelukkig, dat haar broertje dit zei, want daardoor kwam het goede plan weer boven. »Ik meende het wezenlijk, Charley," zei ze, »en al wil je het ook niet hebben, ik blijf toch den heelen middag bij je." »Nu," antwoordde hij, »blijf dan maar; doch je moet niet denken, dat je het voor mijn plezier doet." 't Begin was niet aanmoedigend. Kitty was dan ook erg onhandig, zooals de meesten, die iets nieuws beginnen. »Wat wil je nu eens doen?" was haar eerste vraag. »'t Kan me niet schelen," was het antwoord; »maar je moet niet zoo heen en weer draaien. 't Is, alsof je het doet, om mij te laten zien, wat stumper ik ben, die niet eens op mijne heenen kan staan." Kitty, die juist van plan was, wat speelgoed voor hem te halen, ging met een zucht weer zitten. »Zal ik een versje voor je zingen?" vroeg ze een oogenhlik later. »Nou," zei Charles, »dat is ook een pret! neen, daar heb ik geen zin in." — »Zullen we het groote prentenboek eens bekijken?" — »Dat ken ik al van buiten." En zoo ging het voort. Alles, wat Kitty voorstelde, wees Charles van de hand, en zij was niet slim genoeg, om maar eens met het een of ander te beginnen. Zij keek eens op de klok; 't was pas twee uur, en eerst om vier uur zouden ze eten. Wat had zij nu nog een heerlijken tijd gehad om op haar kamertje in de boekjes van juffrouw Beker te lezen! Maar als zij nu heenging, zou

Charles weer zeggen, dat zij 't niet meende; en 't was toch immers haar vaste plan, lief tegen hem te zijn? De uren kropen om; niet moeite bedacht zij iederen keer wat, om tegen haar broertje te zeggen. Nicht was boven bezig en vader stond in den winkel, zoodat niemand haar ook eens wat op weg hielp. Charles keek meestal droomerig voor zich uit en scheen weinig belang te stellen in 't geen zij tegen hem zei. Plotseling echter zag hij Kitty recht in het gezicht; 't was, toen het meisje, ten einde raad, de opmerking maakte: »Wat is 't hier toch donker! Zou je niet graag eens de straat, de huizen en boomen zien?» Toen schitterden zijne oogen; doch 't was maar even, want dadelijk kwam zijn ontevreden natuur weer boven en zei hij: »'t Is lief van je, dat moet ik zeggen, om tegen mij te praten van 't moois, dat je buiten kunt zien! Je weet toch ook wel, dat ik daar nooit, nooit iets aan hebben zal!» En meteen sleepte hij de witte handjes voor de oogen en barstte in een hartstochtelijk snikken uit. Vol medelijden staarde Kitty hem aan en in een oogenblikkelijke opwelling van hartelijkheid sloeg zij hem de armen om den hals en fluisterde: »O, Charley! vergeef me, dat ik je zoo'n verdriet heb aangedaan; ik meende het niet kwaad, neen, heusch niet,» en ook haar liepen de tranen over de wangen. Wat al hare vroegere pogingen niet hadden kunnen uitwerken, dat deden die tranen. Charley kreeg vertrouwen in haar goeden wil, en al brachten zij dien eersten middag niet vroolijk door, toch was Kitty al meer opgeschoten, dan zij zelf vermoedde.

Den volgenden morgen stond Kitty vroeg op; maar zij bleef op haar kamertje; want zij kon den lust niet bedwingen, de boekjes van juffrouw Beker eens in te zien. Er stonden zulke mooie plaatjes en zulke aardige verhaaltjes in, dat het haar moeite kostte, ze weer dicht te doen. Toch zorgde zij op den gewonen tijd binnen te zijn; want nicht was zeer nauwgezet. Zij vond Charley reeds gekleed in zijn stoeltje zitten. Hij keek met een verdrietigen blik naar buiten. Vriendelijker dan anders, wenschte zij hem goeden morgen; maar 't was, alsof het ongelukkige ventje het

niet hoorde, ten minste hij zweeg en bleef op de binnenplaats kijken, waar juist eenige stralen van de zon werden weerkaatst. »Kijk eens,» barstte hij op eens uit, »hoe mooi de zon weer schijnt! En ik kan er niet eens de warmte van voelen. Jij gaat strakjes naar binnen in 't mooie weer, en dan zit ik weer alleen.» Neen,» zei Kitty, »dat heb je misgeraden; ik blijf den heelen morgen thuis, want ik heb mooie boeken te lezen.» Het gezichtje van Charles, dat eerst wat opklaarde, toen hij hoorde, dat zijn zusje thuis zou blijven, werd nu nog droeviger. »Ga dan maar liever uit,» bromde hij; »als je leest, is het voor mij nog vervelender. Ik kan niet begrijpen, wat voor pret er aan is, voortdurend in zoo'n boek te kijken.»

Kitty dacht even na. Ja, haar broertje had wel gelijk; als zij las, was haar gezelschap niet veel waard; maar lezen was toch zoo prettig! Doch dat kon Charley niet begrijpen; want hij kon nog niet eens lezen. Wát zou ze doen? Zij had zoo'n zin in de verhaaltjes, en 't spelen met Charley ging gisteren zoo slecht! Daar kreeg zij een gelukkigen inval. »Weet je wat,» zei ze, »ik zal je eens wat voorlezen; misschien vindt je dat wel mooi.» — »Je kunt het wel eens probeeren, maar ik geloof niet, dat ik het mooi zal vinden.» Doch Kitty was zoo ingenomen met haar plan, dat zij dadelijk na het ontbijt een der boekjes van boven haalde en daaruit een klein verhaaltje ging voorlezen. Zij las vrij vloeiend en toch niet al te vlug, zoodat Charley haar goed kon volgen; en zij had een verhaaltje getroffen, dat hem beviel en waarbij een aardig plaatje gevoegd was. Dat plaatje vooral trok zijn aandacht; telkens moest zij hem weer aanwijzen, wie zij dacht, dat de verschillende personen verbeeldden, en eindelijk vroeg hij, of zij het nog eens lezen wou. Dat deed zij met genoegen; want zij las zelf ook de mooie verhaaltjes graag twee of driemaal, en toen zij daarop eens naar de klok keek, begreep zij niet, waar die morgen gebleven was. 't Was waarlijk al haast tijd om koffie te drinken! Nicht riep haar nu, om een boodschap te doen, en eer zij ging, wilde zij het boekje wegbergen;

maar Charley wilde zoo gaarne het plaatje nog eens zien, dat zij het hem liet houden, met de woorden: »Maar je moet er goed op passen, hoor! want het is een boekje van juffrouw Beker.» Toen zij een kwartier later terugkwam, zat haar broertje nog altijd met het boekje in de hand; maar hij was ingeslapen; hij had zich dien morgen te veel vermoeid.

In alle stilte gebruikten vader, nicht en Kitty hun twaalfuurtje. 't Gebeurde wel eens meer, dat Charley midden op den dag in slaap viel; hij was ook zoo zwak. Maar Kitty vreesde, dat zij weer niet op den goeden weg met hem was; zij had nooit zoo op hem gelet; doch nu zag zij, hoe zijne wangen gloeiden. Als het maar niet kwam, omdat zij zoo druk was geweest! Zij zuchtte eens; wat was het toch moeilijk, te weten, wat men met zoo'n kind doen moest! Na de koffie werd Charley wakker. Hij was alleen; zijn boterham en zijn kroesje melk; die voor hem klaar stonden, bewezen hem, dat men reeds koffie gedronken had. Zorgvuldig legde hij Kitty's boekje op zij; hij had haar beloofd er netjes op te zijn. Kitty! ja, waar zou zij nu wezen? Hij wou haar zoo graag nog iets vragen. Daar komt iemand binnen; zou 't Kitty zijn? Ach neen, 't is nicht maar, die eens komt zien, of de boterham al op is; dan kan zij 't bordje en de kroes afwasschen. Nu zij merkt, dat hij nog beginnen moet, zegt zij: »Ik zal Kitty wel sturen om het straks te halen.» En Charley is blij, als hij dat hoort; want hij verlangt naar zijn zusje. Weldra komt Kitty met gloeiende wangen binnen; zij heeft eens getracht touwtje te springen. Zij zag het op school zoo dikwijls doen; maar zij heeft er niet op gerekend, dat het in de hitte een verbazend warm werk is. »Wat heb jij gedaan?» klinkt het verwonderd uit broertjes mond; en als zij het verteld heeft, is al zijne vreugde over hare komst verdwenen. Hij is weer jaloersch op haar, omdat zij zich zoo vrij kan bewegen. Maar als zij stil bij hem komt zitten, nadat zij zijn bordje heeft weggebracht, en wat voor hem begint te bouwen, vergeet hij weer, dat zij zooveel gelukkiger is; hij speelt met haar mee en, waarlijk, de tijd valt hem korter.

Zooals die eerste dagen, ging het voortdurend. Telkens deed Kitty hem op de eene of andere wijze, meestal zonder het zelf te weten, verdriet, en dan was hij ontevreden en onvriendelijk; maar als zij er niet was, dan verlangde hij naar haar; want hij begreep nu minder dan ooit, hoe hij vroeger den tijd alleen omgekregen had. Dikwijls las Kitty hem wat voor, en dan was hij overgelukkig; dikwijls ook kwam zij met hare lei en teekende zij wat voor hem, zoo goed en kwaad zij dit kon, en het duurde niet lang, of hij nam ook al eens de griffel op, om een poppetje of een huisje te probeeren. Op zijn vriendelijk verzoek trachtte zij hem te leeren lezen; maar zij had daar natuurlijk geen slag van, en 't vermoede Charley ook te veel. Liever leerde zij hem een versje, door het herhaalde malen voor te zeggen, en als hij het dan kende, zong zij het voor hem, en dan vooral had hij veel pret.

Op deze wijze vloog de vacantie letterlijk voor Kitty om; ja, de helst was al voorbij, eer zij er aan dacht. 't Was de derde Maandag. De zon scheen zoo heerlijk, en 't weer was zoo mooi, dat Kitty 's morgens onder het aankleeden plan maakte, in het middaguur eens een flink eind te wandelen. Zij wist een mooien weg buiten de stad, die naar een alleraardigst dorp leidde; daarheen wilde zij zoo graag nog eens gaan. 't Was een wandeling van drie kwartier; zij zou dus niet langer dan anderhalf uur van huis zijn. Vol van dit prettig plannelje, kwam zij de huiskamer in. Dadelijk zag zij aan Charley's gezichtje, dat hem iets hinderde; en zij behoefde niet te vragen, wat het was; want nauwelijks was zij binnen, of hij kwam weer met de gewone klacht, dat het zulk mooi weer was en dat hij maar altijd in de achterkamer moest zitten. Dat kwam Kitty's eer te na. »Hè," zei ze, »dat is leelijk van je! ik doe immers wat ik kan, om je bezig te houden." »'t Is ook wat," bromde de ontevreden knaap; »omdat je niemand anders hebt, behelp je je maar met mij." Was het wonder, dat Kitty onder het ontbijt geen woord meer tot hem zei? Zij had zoo menigen keer haar eigen genoeg opgegeven voor zijn plezier,

en nu was dat haar dank! Maar Charley gevoelde zelf, hoe onvriendelijk hij geweest was. Toen zij langs hem heenging, lei hij zijn handje op haar arm en fluisterde: »Wees maar niet boos, Kitty! ik weet wel, dat je je best doet om lief voor mij te zijn, maar 't is ook zoo naar, dat ik nooit eens buiten kan komen! Toe, geef mij een zoen, dan ben je weer mijn lieve zus.» Charley sloeg zijn armpjes om haar heen en Kitty's hartje werd zoo warm, als het nog nooit was geweest; zij voelde, dat zij haar broertje liefhad. Het wilde haar dien geheelen morgen maar niet uit de gedachten, dat Charley zich zoo ongelukkig gevoelde in die donkere achterkamer. Eindelijk had zij er wat op gevonden, en in een wip was zij bij vader in den winkel. Zij sprak gewoonlijk niet veel met hem; hij lokte geen vertrouwelijkheid uit en sprak in de huiskamer ook zelden of nooit. 't Was dan ook hortend en stotend, dat Kitty haar verzoek er uit bracht; ze wilde namelijk vragen, of broertje niet eens met zijn stoeltje in den winkel mocht zitten. Hij kon dan eens goed de lucht, de huizen en boomen bekijken en hij zou zoo'n pret in de voorbijgangers hebben, meende zij. Maar 't antwoord luidde ongunstig. De heer Borani wilde van zijn winkel geen kinderkamer maken; de menschen zouden er maar minder om bij hem komen; ook was hij bang voor den tocht. Met de oogen vol tranen verliet Kitty den winkel. Dat had zij niet verwacht. Maar misschien was er nog wel iets anders op te bedenken. Zij liep de straat op en niet lang had zij daar loopen peinzen, of ze kreeg een gelukkigen inval. Daar zag ze bij een uitdrager een grooten kindrwagen staan, nog zoo goed als nieuw; als zij vader eens vroeg, dien kindrwagen voor Charley te koopen, dan kon zij hem elken dag langs de gracht heen en weer rijden. Met dit plannetje kwam zij bij nicht, die er zeer vóór was; want als Charley eens uit de huiskamer kwam, kon zij die luchten, en zij gunde den jongen wel een genoeg. Nicht stelde het aan vader voor; want Kitty durfde niet met een tweede verzoek aankomen; ze had het echter gerust kunnen doen, want vader gaf dadelijk zijne toestemming. Nu hield Kitty niet op, of nicht moest

er terstond op uit, en zoo stond nog vóór het koffiedrinken de wagen in den winkel; maar, gelukkig voor Kitty, Charley had hem niet hooren komen.

Toen het koffiedrinken was afgelopen, kwam Kitty, die zoo vervuld was van haar verrassing voor Charley, dat zij zonder teleurstelling haar eigen mooi plannetje had opgegeven, met een paar warme doeken en een nieuw jongenshoedje de kamer in. »Raad eens, wat wij nu zullen doen?» riep zij Charley toe, die vol verbazing naar haar keek. »We zullen jou dit hoedje eens passen. Wat staat je dat vroemd, ik heb je nog nooit met een hoed gezien.» »Zet hem maar gauw weer af,» zei hei ventje; »ik zou me anders nog gaan verbeelden, dat ik uitga.» »Je gaat ook uit!» juichte zij; »kijk eens, wij slaan je zoo dadelijk, als nicht komt, deze beide doeken om en dan draagt nicht je in een wagentje. Ja! je zult heel gemakkelijk liggen; want er is een zacht bedje in. Heb ik dat nu niet mooi bedacht?» En zij danste in het rond van de pret, en voor het eerst benijdde Charley haar hare vlugheid niet; want zijn hartje was vervuld van dankbaarheid. Hoe genoot hij in het uurtje, dat Kitty hem de gracht omreed! De medelijdende blikken der voorbijgangers en der bewoners van de huizen, waar zij langs reden, deerden hem niet. Hij was zoo gelukkig, dat hij zich nu ook eens in de zon kon koesteren! Van dien dag af was het Kitty's dagelijksch werk, hem een uur lang in het wagentje te rijden, als het ten minste goed weer was. En deze uurtjes waren voor Charley de gelukkigste van den geheelen dag, vooral toen de vacantie voorbij was en hij zich dus het overige van den dag alleen moest bezighouden. Maar zoo vervelend als vroeger vond hij zijn leven toch lang niet meer. Vooreerst verheugde hij zich den ganschen dag op zijn rijtoertje, zooals Kitty het noemde, en dan kende hij wat versjes en kon hij zich met teekenen den tijd verdrjven. Hij verzon geheele geschiedenisjes, en omdat hij 'nog niet schrijven kon, teekende hij het maar uit, en dan verlangde hij naar zijn zusje, om haar het verhaal te kunnen doen. Ook las zij hem 's avonds

nog wel eens wat voor, en dan had hij den anderen dag weer wat nieuws om over te denken.

Wat Kitty betreft, zij bracht, volgens afspraak, den laatsten dag van de vacantie de geleende boekjes aan juffrouw Beker terug. »En,» vroeg deze, »hoe heb je het nu in de vacantie gemaakt? Heb je je erg verveeld, of volgde je misschien den raad op, dien ik je gegeven heb?» »Ja, juffrouw,» klonk het, »ik heb geprobeerd, lief voor mijn broertje te zijn, en al lukte het niet altijd, ik ben toch al zoover, dat hij veel van mij houdt. Och, hij is zoo ongelukkig!» »En heb je nu ook al gemerkt, dat je er zelf plezier van hadt, dat je je broertje genoeg deedt?» »Ja, juffrouw, ik heb vaak aan u gedacht, en ik geloof, dat de tijd mij eindelijk lang gevallen zou zijn, als ik mijn broertje niet gehad had. Ik begrijp niet, hoe ik hem vroeger zoo liet zitten; 't is toch zoo'n lieve jongen!» Juffrouw Beker glimlachte en dacht: »Van dit meisje is wat goeds te maken, als zij maar eerst begrijpt, wat zij doen en laten moet.» En ze zei: »Weet je wat, Kitty, je moest, als je vader het goed vindt, Zondag eens met mij naar de zondagschool gaan. Kom hier maar om half één, dan gaan wij samen, en lijkt het je daar prettig, dan mag je er elken keer weer komen.» Daar had zij zin in; en toen zij thuis kwam, vroeg zij dadelijk, of haar vader er iets tegen had, dat zij den volgenden Zondag met juffrouw Beker meeinging, en tot hare groote vreugde vond hij het goed.

Weer op school.

Den volgenden morgen begon de school weer. Kitty zag er wel wat tegen op, de meisjes weer te ontmoeten. Zij vreesde, dat hunne onhartelijkheid haar nog meer zou hinderen dan vroeger, nu zij in de vacantie zooveel liefde van haar broertje ondervonden had. Daarom maakte zij weinig haast met naar school te gaan, zoodat zij juist op hare plaats zat, toen de les begon. Op die wijze had

zij weinig gelegenheid, op te merken, of de stemming der meisjes ook wat vriendelijker was, vooral, omdat in deze hoogere klasse geen »vrij kwartiertje» meer bestond. Onder de lessen merkte zij spoedig, dat het grootste deel harer klasse in de vacantie vrij wat had verleerd. Kitty echter had, zooals wij weten, haar broertje dikwijls voorgelezen; en zij had de versjes, die zij een van beiden mooi vonden, netjes in een schrift geschreven, en met uit 't hoofd rekenen was zij altijd een der beste leerlingen geweest. Het bleek dus reeds den eersten morgen, dat zij de meeste anderen wat vooruit was, en daar zij ijver aan goeden wil en vlugheid van opvatting paarde, bleef zij ook in het vervolg tot de besten der klasse behooren. Al maakte dit haar nu ook juist niet meer beminnd, toch werd haar toestand op school er aangenamer door. Dikwijls werd zij door de eene of andere verzocht, haar met dit of dat te helpen, en daar Kitty blijde was, als iemand zich met haar bemoeide, was zij daartoe steeds bereid. Zoo kwam het, dat vele meisjes gedurig met haar in aanraking kwamen en daardoor ontdekten, dat het wel de moeite waard was, Kitty wat beter te leeren kennen; want dat er onder dat vreemde uiterlijk een goed hart klopte. Trouwens, haar uiterlijk was niet meer zoo heel anders dan van de gewone meisjes, sedert zij van hare nicht een ronde kam had gekregen en nu het haar droeg als hare meeste klasgenooten. Toch werd zij door sommigen nog wel eens tot mikpunt van spot en plagerij gekozen. Toen Emilie Verhoef haar eens was tegengekomen, terwijl zij den wagen van Charley duwde, moest zij verscheidene dagen daarover allerlei opmerkingen hooren en kreeg zij bij enkelen den bijnaam van de »kindermeld». Doch zij was in het begin door allen zóó onvriendelijk bejegend, dat zij zich die speldeprikken van een paar meisjes niet meer zoo aantrok. Terwijl het haar dus op de school veel beter dan vroeger ging en haar leven tehuis ook oneindig aangenamer was, verhelderd door het zonnetje van hare zusterliefde, vond zij het uurtje, dat zij op de Zondagaschool doorbracht, toch het prettigste van de heele week. Wel had Charley donker gekeken, toen zij zich

den eersten Zondag klaar maakte om heen te gaan hij had er zoo vast op gerekend, dat hij haar den ganschen dag bij zich zou hebben; maar toen zij terugkwam en hem eene mooie geschiedenis wist te vertellen en hem een aardig versje voorlas, dat zij moest leeren, was hij weer tevreden. En toen zij hem beloofde, het versje eens te zullen zingen, waarvan zij nu de wijs nog niet recht wist, raakte hij met de zondagsschool verzoend. Zoo had zij alle Zondagen twee aangename uren, want zij vertelde even gaarne, als zij hoorde verhalen. Ze was in de klasse van juffrouw Beker geplaatst en deze had haar verlof gegeven, haar telkens af te halen. Op die wandelingen vroeg zij haar altijd vol belangstelling naar haar broertje, en als zij hoorde, met hoeveel liefde Kitty steeds over hem sprak, was zij dankbaar, dit kind een goed werk te hebben aangewezen, waardoor zij zich niet langer eenzaam en verlaten en tevens onnut gevoelde. Want, waarlijk, Charley had voortdurend behoefte aan haar en dat jonge hartje had zich nu zoo volkomen aan haar gehecht, dat het was, alsof zij het tooverwoord bezat, dat hem tot een anderen en beteren jongen maakte.

Nu moet gij niet denken, dat hij nooit meer slecht gehumeurd was; o neen! Maar nu schaamde hij zich over een onvriendelijk woord, als het nog nauwelijks gesproken was, en als hij bemerkte, dat hij Kitty griefde of hoos maakte, dan was hij er innig bedroefd over. Kitty had trouwens ook wel eens reden om niet tevreden te zijn over zichzelf. Eens, toen zij Charley reed, bemerkte zij een paar van hare plaaggeesten op school, die elkander op het wagentje wezen en daarna hardop begonnen te lachen. Kitty werd rood van boosheid, maar zij hield zich goed; doch toen zij den anderen morgen van die meisjes een spottende aanmerking over haar broertje moest hooren, nam zij zich voor, hem nooit meer te rijden. Toen zij thuis kwam om koffie te drinken, was Charley in slaap. Zij keek hem eens oplettend aan en werd toen weer zóó met hem ingenomen, dat zij niet laten kon een kus op zijn handje te drukken. Zij deed het zacht, maar niet zacht genoeg; ten minste

hij ontwaakte, en toen hij Kitty zag, glimlachte hij dadelijk en sprak: »O, Kitty, was is het van daag mooi weer!» en daarbij schitterde zijn oog van verlangen naar de heerlijke, frissche Septemberlucht.

Op weg naar school had zij een zwaren strijd. Zij had duidelijk gemerkt, hoe haar broertje naar zijn ritje verlangde, en zij had zich toch zoo stellig voorgenomen, dat zij hem niet meer rijden zou. Dacht zij aan het teleurgestelde gezicht, dat hij zou zetten, als hij haar voornemen vernam, dan wankelde zij in haar besluit; maar als zij weer aan de spolachtige opmerkingen der meisjes dacht, dan klemde zij, als in nieuwe drift, de tanden op elkaar en dan scheen haar eens genomen besluit weer onherroepelijk. Zij was nog niet veel verder gekomen, toen zij in school kwam. Onder de handwerkles was zij dan ook erg verstoord; anders had zij misschien wel bemerkt, dat de onderwijzeres haar nu en dan vol belangstelling en medelijden aanzag. Gelukkig gaf de les over vaderlandsche geschiedenis, waarin uit het leven van Floris V werd behandeld, met het volgende uur, waarin uit het hooft gerekend moest worden, wat afleiding aan Kitty's gedachten. Eer zij het vermoedde, was het uur van haar huis gaan gekomen. Terwijl zij zich anders voortspoedde, ging zij nu langzaam heen. De oude strijd begon op nieuw, zonder dat zij het met zichzelf eens werd. Doch toen zij het huis intrad, was weer haar besluit genomen: »zij zou Charley niet meer rijden, nooit meer!» Daar kwam zij de kamer in, en de woorden, die zij wilde gebruiken, om het hem mee te deelen, bestierven haar op de lippen. Daar zat Charley reeds geheel klaar voor den rit en haastig riep hij: »zijt gij daar eindelijk? Wat hebt ge mij lang laten wachten, en juist nu 't zulk prachtig weer is!» »Ja,» voegde nicht er bij, »hij hield niet op, of ik moest hem maar klaar maken; 't is, of je den jongen hebt willen plagen, met zoo lang weg te blijven.» Kitty kon 't nu niet van zich verkrijgen, te zeggen, wat zij had willen doen. Zonder een woord te spreken, volgde zij nicht, die Charley in het wagentje bracht, en weldra reed zij weer als gewoonlijk, hoewel zij nog pas plan

had het nooit weer te doen. Doordat zij zoo vol gedachten was, zag zij niet, dat de juffrouw van hare klasse met juffrouw Beker aan den overkant der gracht wandelde en hoe zij naar haar en haar broertje keken. De overige dagen van die week reed zij Charley geregeld, maar zonder de opgewektheid van vroeger. Zij was nog niet overtuigd, dat zij nu deed, zooals het behoorde. De Zondag kwam en daarmede de zondagschool. Was het bij toeval of met opzet, dat juffrouw Beker dien middag sprak over den strijd, dien elk menschenhart wel eens te voeren heeft, vooral als men niet weet, welken kant men uitmoet, om te doen wat goed is? »Gij denkt misschien,“ zoo sprak zij, »dat gij altijd gemakkelijk het verkeerde van het goede kunt onderscheiden. En in vele gevallen is dit ook gemakkelijk, al zal niemand beweren, dat wij, daardoor alleen, steeds het goede willen doen. Maar men heeft ook gevallen, waarin het moeite kost, te weten wat men behoort te doen, als namelijk onze eigenliefde, onze valsche schaamte, of wat dan ook, het kwade zoekt te bemantelen, door een schoonschijnende beweegreden op te geven voor het genoegen, dat wij er in vinden het verkeerde te doen en het goede na te laten.“ Door verscheidene voorbeelden maakte Juffrouw Beker dit duidelijk, en Kitty zat er bij, met gloeiende wangen en neergelagen oogen; want zij gevoelde nu voor het eerst, dat niet medelijden met haar broertje, maar vrees om zelf bespot te worden, haar het hardvochtig besluit had doen nemen. Op weg naar huis vertelde zij juffrouw Beker het geheele geval, en deze meende, dat zij nu wel de ware beweegreden voor haar gedrag zou gevonden hebben; maar troostend voegde zij haar toch toe: »Wees maar dankbaar, mijn kind, dat gij uw broertje toch te veel hebt liefgehad, om hem dat groote leed aan te doen; en als gij van nu af dien plicht, dien gij uzelve hebt opgelegd, weer blijde vervult, dan zijt gij zeker ook door dezen strijd, waarin gij nu overwonnen hebt, beter geworden.“

Feestdagen.

Kitty's verjaardag was aanstaande. Nicht, die in alles hare vaste gewoonten had, verzuimde nooit, voor ieders verjaardag olieballen te bakken. Den vorigen dag was zij daarmede dan ook druk bezig, en daardoor merkte Charley, die anders van geene dagen of maanden wist, dat Kitty morgen jarig was. Uit verschillende verhalen, die Kitty hem had voorgelezen of verteld, had hij geleerd, dat de meeste kinderen op zoo'n dag een geschenk krijgen. Hoe gaarne zou hij Kitty ook eens wat geven! Wat zou zij verrast zijn! Dat was haar nog nooit gebeurd. Wel gaf nicht hun bij die gelegenheid een kwartje; maar het was de gewoonte, die kwartjes in een spaarpot te verzamelen, en zoo hadden de kinderen er niets aan. Maar hierdoor ging voor Charley een licht op. Als nicht het goed vond, had hij ten minste geld, om wat te koopen. Nicht werd dus in den arm genomen; zij gaf Charley verlof, zijn spaarpot voor deze gelegenheid aan te spreken, en beloofde hem, 's avonds, als zijn zusje sliep, zelve wat voor haar te gaan koopen. Toen Kitty den volgenden morgen beneden kwam, werd zij door haar broertje met stralende oogen ontvangen; hij gaf haar een werktasche en sloeg de armpjes om haar hals, om haar hartelijk geluk te wenschen. Dit was het eerste geschenk, dat zij op haar verjaardag kreeg en dat zij werkelijk verdiend had, iets wat niet alle kinderen van hunne verjaarspresenten kunnen zeggen. Met hare groote, zwarte oogen zag zij het vertrek rond, dat haar vroolijker toescheen, dan gewoonlijk, totdat zij opeens de oogen van haar vader ontmoette, die tegen zijne gewoonte glimachte, met de woorden: »Wel, Kitty! nu zie ik voor het eerst, hoe sprekend je op je beste moeder gaat gelijken.» Was er iets, wat dien feestdag voor haar nog heerlijker kon maken, dan was het zeker die ongewone belangstelling van haren vader. Vlug gleed zij van haar stoel en raakte zijne hand schuchter aan, om er een kus op te drukken; maar haar vader merkte het niet. Zijn eigen ge-

zegde had hem in gelachten teruggevoerd naar den tijd, toen hij gelukkig was met zijne lieve vrouw, en hij kon maargeen vrede vinden bij haar gemis, omdat hij niet bedacht, dat het zijne taak was zich te wijden aan wat zij hem had achtergelaten. — 't Was in die dagen te koud en te guur voor Charley's rijtoertjes, maar Kitty zorgde er voor, dat uurtje na schooltijd geregeld bij hem door te brengen. Na haar verjaardag kon zij hem geen grooter genoegen doen, dan met haar nieuwe werktafchje bij hem te komen zitten werken en hem het één of ander te vertellen, of de liedjes voor te zingen, die voor het aanstaande Kerstfeest op de zondagschool moesten dienen. Het duurde niet lang, of Charley kon al die liedjes zingen, en daar hij een lieve, zachte stem had en met opgewektheid zong, klonken de wijzen veel mooier. Ten minste, dat vond Kitty, en zij werd nooit moede, naar zijn gezang te luisteren. Hoe wenschte zij nu, dat hij gezond en vlug was; zij stelde zich zooveel van den Kerstboom voor. Als Charley daar nu eens mee van genieten kon!

Eindelijk brak de feestdag aan. Kitty moest ditmaal alleen de wandeling doen, want juffrouw Beker moest om half zes in de groote zaal, waar het Kerstfeest gevierd zou worden, tegenwoordig zijn; de kinderen werden pas tegen zes uur verwacht. Toen het tijd was om te gaan, nam zij afscheid van haar broertje, die haar riep: »Alles goed onthouden, hoor! dan kan je er mij morgen van vertellen, of anders van avond, als ik nog niet slaap." »Nu," zei ze vroolijk, »ik zal onthouden, wat ik kan; doch slaap van avond maar gerust, want ik vertel je toch niet vóór morgen!" en met een vriendelijk knikje ging zij heen. 't Was vreemd voor haar, zoo in den avond op straat; ze kwam, als het licht op was, de deur nooit meer uit. Al was men over het geheel op school niet meer onvriendelijk jegens haar, het was toch nooit een meisje ingevallen, haar eens op een partijtje te vragen. Zij vroeg immers ook nooit iemand! 't Zou, zoo dacht zij, ook voor Charley wel vreemd zijn, dat zij er niet was, om hem, vóór hij ging slapen, nog eens te laten drinken en hem een nachtzoen te geven. Hij

was daaraan zoo gewoon geraakt in den korten tijd, dat zij zich met hem bemoeide. Wat waren zij toch gelukkig, dat zij elkander bezaten en niet langer, zooals vroeger, vreemd tegenover elkander stonden! Ja, zij geloofde, dat vader, die ernstige, in zichzelf gekeerde man, zich soms verheugde in hunne onderlinge liefde, hoewel hij er nooit over sprak. Met deze gedachten was zij het gebouw genaderd, waar zij dien avond bijeen moesten komen. Wat zag zij een menigte blijde gezichten! Wat waren al die kinderen, die om de juffrouw van hunne klasse geschaard stonden, netjes gekleed! De armste moeders hadden zelfs haar best gedaan, om de kinderen wat op te knappen, door voor de meisjes een licht katoenen jurkje te strijken en voor de jongens een schoon katoenen pakje. Kitty was natuurlijk niet feestelijk gekleed. Zelfs geen gekleurd lintje in het haar gaf haar een ander uiterlijk, dan zij gewoonlijk had; nicht had daaraan in 't geheel niet gedacht; maar het groot verlangen naar het feest, dat haar uit de oogen straalde, gaf haar gelaat zulk een aangename uitdrukking, dat juffrouw Beker er door getroffen werd. Het feest liep in de beste orde af. Kitty was als betooverd, toen zij den rijk versierden en prachtig verlichten kerstboom zag. Het overtrof hare stoutste verwachtingen. Zoo mooi had zij het zich niet voorgesteld. Vooral, toen elke klasse op de beurt den boom eens van naderbij mocht bekijken en hun daarbij iets lekkers werd aangeboden, kon Kitty niet nalaten te denken, hoe gaarne zij dien boom en die zaal vol kinderen en groote menschen eens aan haar broertje zou willen laten zien. Ook later, toen de zaal weergalende van haar lievelingslied, werd zij, haars ondanks, met de gedachten teruggevoerd naar de huiskamer, waarin diezelfde woorden en tonen zoo dikwijls klonken uit Charley's mond, maar dan, naar haar smaak, oneindig mooier. Toen zij voor de tweede maal vlak bij den boom kwam, zag Kitty de jonge dame, die bij het uitdeelen hielp, recht vriendelijk aan en vroeg: „Och, juffrouw! zou ik niet zoo'n glazen bal mogen hebben?” „Wel, kind, daar heb je inmers niets aan,” was het antwoord, en de

jonge dame ging voort met het uitdeelen van noten, zonder te bemerken, hoezeer zij het meisje had teleurgesteld.

Het feest was afgelopen. De verwarring was niet al te groot geweest, toen de verschillende vaders en moeders, ooms en tantes waren gekomen, om de aan hun zorg toevertrouwde kinderen mee te nemen. Kitty werd niet afgehaald; het toegangsbewijs voor vader en nicht was ongebruikt gebleven. Van er heengaan was zelfs geen sprake geweest, hoewel vader het gemakkelijk had kunnen doen, daar hij op Zon- en feestdagen den winkel sloot. Juffrouw Beker ontfermde zich dus over haar en beloofde, haar thuis te zullen brengen, als zij even wilde wachten. Daar stond Kitty nu, meer dan voldaan over den heerlijken avond. Een mooi boekje en een keurig presentje had zij gekregen en in haar schooltasch geborgen, die zij veiligheidshalve meegenomen had. Zij was vlak bij den boom. De lichtjes waren nu uitgebrand; maar wat was het een mooi gezicht geweest! Kijk, daar zag zij nog een paar kaarsjes, die bijna niet gebrand hadden; als zij die eens medenam? Zonder veel moeite lichtte zij ze uit de knijpertjes en bergde ze in haar tasch. Een paar papieren versieringen lagen onder den boom, die waren spoedig de kaarsjes gevolgd. De glazen bollen en de andere mooie versieringen zaten te hoog; die kon zij niet krijgen. Als zij nu nog maar een klein boompje had, dan kon zij Charley morgen eens mooi verrassen! De tak van den boom, die 't dichtst bij haar was, had een bijzonder mooien vorm; als zij er dien eens af kon krijgen! Weldra was zij met haar oudzakmesje bezig den tak door te snijden; maar het mes was stomp en de tak vrij dik, zoodat zij er nog niet ver mee gevorderd was, toen juffrouw Beker, die aan het andere eind der zaal met de overige dames in druk gesprek was geweest, haar kwam halen. Verbaasd zag zij, wat Kitty deed en, min of meer verontwaardigd, vroeg zij: »Maar kind, wat doe je toch aan den boom?» »Och, juffrouw,» zei Kitty, »ik zou Charley zoo gaarne met een Kerstboompje willen verrassen.» »Maar daarom mag je de takken niet van onzen boom afsnijden!» »Die boom moet morgen weer voor andere kinderen

gebruikt worden," zeide een der andere dames, die ook naderbij gekomen was. Kitty's oogen stonden vol tranen: haar aardig plannetje viel in duigen, en daarenboven bemerkte zij nu, hoe zij bezig was, iets verkeerd te doen en hoe men haar wantrouwend aanzag. "Ik dacht, dat deze boom ook van ons was," zei ze stotterend, en meteen nam zij de kaarsjes en de papieren versieringen, die zij verzameld had, uit de tasch, terwijl zij vervolgde: "Dan zal ik dit ook maar teruggeven." Daarop begon zij hevig te snikken. De juffrouw, die haar eerst had gewantrouwd, was heel goedhartig. Zij had nu medelijden met het meisje en gaf haar de kaarsjes en versieringen terug, terwijl zij er nog een paar vergulde noten en andere kleinigheden bijvoegde. Maar, hoe vriendelijk Kitty dat ook vond, zij was toch niet te troosten, omdat Charley nu geen Kerstboompje zou hebben; totdat juffrouw Beker, op weg naar huis, haar eenige dennetakken beloofde, waarvan zij een soort Kerstboom zou kunnen maken. Als zij den anderen dag maar kwam, zou de juffrouw haar wel helpen. Toen Kitty thuis kwam, werd hare komst nauwelijks door haar vader opgemerkt. Hij had weer een buitengewoon sombere bui. Geen wonder! de tweede Kerstdag was moeders sterfdag geweest. Nicht had al een boterham voor haar klaar. Zij at die haastig op; want zij zag duidelijk, dat uit het ledekantje Charley's oogen vol nieuwsgierigheid op haar rustten, en zij wilde niets vertellen vóór morgen. Zij wist zoo goed, dat opgewondenheid tegen den nacht nadeelig was voor zijn slaap, die toch al niet rustig kon genoemd worden.

Op den tweeden Kerstdag in het schemeruur stond een man te gluren door het gebloemde matglas van de deur, die den parapluiwinkel van de huiskamer scheidde. Het was dan ook een aardig tooneeltje, dat Kitty's vader, want hij was het, daar te zien kreeg. Charley had een bos van vreugde op de wagen, en voor hem stond een allertiefst, klein Kerstboompje, uit drie of vier dennetakken vervaardigd, met verscheidene kaarsjes, twee paar vergulde noten, wat lekkers en eenige knipsels versierd. Op de tafel daaronder lag een prentenboekje met eenige stukken specu-

laas en eenige roodwangige appels, terwijl een houten paard, dat Charley in de hand hield, zeker eerst ook een plaatsje bij het boompje had ingenomen. Kitty stond naast haar broertjes stoel en zag er ook zoo innig gelukkig uit, dat haar vader op nieuw levendig aan zijne vrouw herinnerd werd. En uit de beide kindermonden klonk zoet en welluidend het eene Kerstliedje voor en het andere na, en vader werd niet moede te luisteren naar de woorden van liefde, geloof en dankbaarheid, die hem uit het gezang tegemoetklonken. En toen alle liederen gezongen waren en Charley zijne armen om Kitty's hals sloeg, om haar met een innigen kus te danken voor wat zij hem geschonken had, toen kon vader het niet langer uithouden. Hij wierp de deur open en was met een paar groote stappen bij het groepje naast den Kerstboom. De kinderen lieten elkander verschrikt los; maar vader drukte Kitty aan zijn hart en sloeg den anderen arm om Charley's tenger lichaampje, terwijl hij smeekend vroeg: »Lieve kinderen, hebt mij ook een beetje lief! Ik kan er niet langer buiten!" En de krachtige man boog het hoofd op de borst en lang weerhouden tranen vloeiden hem langs de wangen. Toen hij wat bedaarder werd, raakte Kitty zijn arm aan en zei verlegen: »Wij willen wel graag veel van u houden, papa!" Dien ganschen avond bleef de heer Dorant bij zijne kinderen. Hij vertelde hun veel van hunne moeder en dat deed hem goed. Hij had in lang niet zulk een rustig en gelukkig gevoel gehad.

De lichtjes aan den boom dooffden uit, één voor één; maar in die drie harten was een licht ontstoken, dat hen verwarmde en niet meer verflaauwde: het was: *het licht der onderlinge liefde.*

Als gij tien jaren later de huiskamer van den parapluie-fabrikant hadt bezocht, dan zoudt gij er de oude juffrouw niet meer hebben aangetroffen. Zij was een paar jaren te voren overleden, na een langdurig ziekbed, waarop zij met groote zorg en liefde was opgepast. Kitty en haar vader hadden onderling gewedijverd in trouwe zorgen voor de oude vrouw. Charles is nog altijd aan zijne stoel

gebonden; maar ontevredenheid kent hij niet meer. Hij is vaders rechtterhand bij het boekhouden en herstelt gaarne kleinigheden aan de parapluies, die ter reparatie worden gebracht. Elken middag, bij goed weer, rijdt hij uit in een net, gemakkeijk wagentje. Kitty drwt hem natuurlijk niet meer; vader heeft daarvoor een knecht gehuurd; maar zij moet thuis al iets heel gewichtigs te doen hebben, als zij niet meegaat. De heer Borani zelf is veel veranderd. Hij is opgeruimd en spraakzaam geworden; vooral is hij niet uitgepraat over zijne dochter, die, naar zijn oordeel, het evenbeeld harer moeder is geworden. Kitty is dan ook de ziel van het huis. Zij is nog steeds zeer eenvoudig gekleed; dat was zij immers van jongs af gewend; maar de glans van geluk, die over haar gelaat ligt verspreid, maakt haar tot een aangename verschijning. Een paar meisjes, waarmede zij heeft schoolgegaan, komen haar nu en dan bezoeken en hebben al menigmaal bewijzen gegeven, dat zij hare vriendschap op prijs stelden. Trouwens, toen zij nog school ging, had zij al verscheidene vriendinnetjes; want zelfs Emilie Verhoef en hare plaagzieke klasgenooten zijn wijzer geworden en hebben geleerd het goede in Kitty te waardeeren. Maar geen harer vriendinnen neemt zulk een ruime plaats in haar hart in als juffrouw Beker. Deze blijft zij haar geheele leven dankbaar, dat zij haar en de haren gelukkig maakte door haar de oogen te openen voor

DE MACHT DER LIEFDE.
